

Buro on(ZIN)

Ontdek de ZIN en ONZIN binnen uw organisatie

Een dagje op de Zuidas

Wij zijn geen Zuidassers. Dat is ons na een dagje vertoeven op de Zuidas duidelijk geworden. Wij dragen geen schoenen met gespen of torenhoge naaldhakken die overigens in de pauze worden verwisseld voor sneakers. Voor ons ook geen strakke maatpakken – weliswaar zonder stropdas want dat is hip – of designer mantelpakjes. Dit biedt de drager kennelijk kansen naar de top. Wat de hoogwater broeken in dit kader bij mannen toevoegt, is ons onduidelijk. Dit was vroeger toch een teken van armoede? Misschien is het nu het nieuwe chique?

En toch zitten we daar, tussen de groepjes gespen en hakken met een duidelijke rangorde. De trainees zitten druk kwetterend hun broodjes, wraps of salades naar binnen te werken op de wat armoedige betonnen banken op het plein. Al netwerkend en blatend over succesvolle werkachtige zaken. Als je al op de ladder naar boven zit sta je in de rij om een uitsmijter bij Dicky's te eten, ongegeneerd verlangend naar anderen die het al gemaakt hebben. Want dat zijn de pakken en rokken die uit het pluche na een ochtend lullen zijn neergedaald om in een chique etablissement garnalen en champagne te souperen. Het gaat natuurlijk nergens over, maar succes vergt nu eenmaal een bepaalde uitstraling.

En wij? Wij doen eigenlijk niets. Althans, we doen het anders – soort van tijd voor bezinning en reflectie – en doen geen belangrijke zaken zoals zij dat doen op de Zuidas. Terwijl wij net als hen op het plein zitten tussen de kantoorgebouwen. Wat wij doen, al kauwend op een goedkoop voorverpakt broodje uit de Albert Heijn, is kijken. Kijken, luisteren, kijken en luisteren. En ons verwonderen terwijl we daar zitten tussen kopieën van elkaar die na lunch weer aan het werk gaan in de maakbare en op elkaar lijkende werktorens. Alsof zij producten zijn geworden van wat daar in die torens gebeurt. We zien systeemkabouters in plaats van unieke karakters. Terwijl eigenheid juist dat het verschil kan maken. Heeft nu niemand de (on)Zin hiervan door? Het ziet zo nep en nutteloos uit. Waar is de echtheid gebleven?

Nu willen we niet hypocriet doen. Wij waren en deden hetzelfde. Maar, we stapten eruit. Omdat we het door kregen. We speelden een rol in een groot theaterstuk. We waren gekooide tijgers in een dieren tuin vol bange parse krokodillen. Om te voorkomen dat we onszelf verloren in dat wat kennelijk ergens door de gevestigde orde als de standaard wordt betiteld. En diep van binnen uit schaamte omdat we al die jaren wegrenden van datgene waarvoor we staan en wie we zijn. En nu voelen we ons bevrijd van al het flauwekul en geharrewar terwijl we tussen de gespen en de hakken zitten.

En wie zijn wij dan eigenlijk? We zijn de organisatiedoeners van Buro (on)ZIN. Wij zijn onszelf. En dat is ook waar we voor staan: wees eens eerlijk naar jezelf en de ander. Ga doen wat je echt bent en vraag jezelf het volgende af: voegt het wat toe, dan heeft het zin. Anders is het onzin. Stoppen met flauwekul dus. Laten we daarom maar eens beginnen bij het begin en de bullshit op tafel leggen. En wij helpen daarbij. Niet als standaardbureau, maar als onconventionele, creatieve doeners waardoor bedrijven zichzelf verder kunnen verbeteren en ontwikkelen.

Tot slot, we hebben niets tegen naaldhakken, gespenschoenen, mantelpakjes en maatpakken. Sterker nog, het ziet er soms geweldig uit. Waar het ons meer om gaat, wees jezelf en trek iets aan dat bij je past in plaats van mee te hobbelen met de kledingcode van de kudde.